

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w Ł.
o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę
za wypowiedzeniem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 października 2024 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu
z dnia 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV Pa 10/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Starostwa Powiatowego w Ł. na rzecz A. C.
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego z ustawowymi odsetkami z art. 98 §
1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Powódka A. C. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Starostwa Powiatowego w Ł. kwoty 12 876,00 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione i niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę.

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli oddalił powództwo.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił zaskarżony przez powódkę wyrok Sądu Rejonowego i zasądził od Starostwa Powiatowego w Ł. na rzecz A. C. kwotę 12 876 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

W sprawie ustalono, że A. C. była zatrudniona w Starostwie Powiatowym w Ł. od 2 maja 2006 r. w Wydziale Architektury i Budownictwa w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 31 marca 2022 r. powódka otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę powyższego wskazano:

- częste i długotrwałe nieobecności w pracy spowodowane chorobą, dezorganizujące pracę wydziału - od początku 2021 r. powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich łącznie 193 dni (liczba ta nie uwzględnia nieobecności wynikającej z izolacji lub kwarantanny spowodowanych pandemią COVID), co spowodowało dodatkowe obciążenie pozostałych pracowników Wydziału oraz problemy z terminowym rozpatrywaniem złożonych wniosków,

- przewlekłe, biurokratyczne załatwianie powierzonych spraw skutkujące skargami ze strony petentów do naczelnika Wydziału i prośbami o przydzielenie składanych przez nich wniosków innym pracownikom wydziału, a w marcu 2022 r. także skargami składanymi do Rady Powiatu Ł.

[przez M. G. i D. B.,

- unikanie kontaktu z petentami przez uporczywe nieodbieranie od nich telefonów oraz wyłączanie służbowego telefonu w godzinach pracy.

Sąd Okręgowy uznał, że żadna ze wskazanych w tym piśmie przyczyn nie uzasadniała wypowiedzenia umowy o pracę. O ile powódka w okresie od 1 stycznia 2021 r. do 31 marca 2022 r. była nieobecna w pracy przez 193 dni z powodu zwolnień lekarskich, przerywanych kwarantanną i izolacją domową z powodu COVID - 19, to znaczna część zwolnień lekarskich dotyczyła 2021 r. (na wymienione 193 dni 165 dni dotyczyło 2021 r.). Po zwolnieniu lekarskim zakończonym 3 września 2021 r. powódka powróciła do pracy i wykonywała swoje obowiązki do końca 2021 r., a następnie do daty wypowiedzenia, przerwane 5-

dniową kwarantanną, w czasie której przez 1 dzień pracowała zdanie i 10-dniową izolacją domową. Pozwany w 2021 r. nie podejmował żadnych kroków wobec powódki w związku z jej długotrwałą absencją. Przeciwnie, powódka została awansowana na stanowisko inspektora. Była też rokrocznie nagradzana za całokształt pracy zawodowej, w tym dodatkowo za szczególne zaangażowanie i wykonanie dodatkowej pracy od 15 czerwca 2020 r. do 15 lipca 2020 r. w związku z ograniczeniami w kontaktach z petentami spowodowanymi ustawą z 20 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniu COVID – 19 (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.). Epidemia SARS - CoV-2 była zdarzeniem nadzwyczajnym co do zachorowalności, powikłań, śmiertelności. Okres niezdolności do pracy od 10 kwietnia 2021 r. do 3 września 2021 r. wynikał z powikłań uprzednio przebytej choroby koronawirusa, po 3 września 2021 r. powódka wróciła do pracy i wykonywała przypisane jej obowiązki, przerwane 4-dniową kwarantanną w grudniu 2021 r., w czasie której 1 dzień pracowała zdanie. W 2022 r. okres zwolnień lekarskich wynosił 16 dni. W ocenie Sądu Okręgowego, nieuprawnione jest twierdzenie pozwanego o wysokiej absencji powódki i odwołanie się do lat poprzednich np. 2018 r.

Co do kolejnej przyczyny - przewlekłego i biurokratycznego załatwiania powierzonych spraw skutkującego skargami petentów, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że Sąd Rejonowy uznał, że zarzuty pracodawcy co do niewłaściwego wywiązywania się przez powódkę z obowiązków pracowniczych potwierdziły się w niniejszym procesie, lecz w ustaleniach powołał się na lata 2019 - 2020, a nawet do 2018 r. Zdaniem Sądu Okręgowego, jeśli w latach minionych pracodawca miał zastrzeżenia do pracy powódki i nie reagował, to odwoływanie się do nich obecnie jako przyczyny wypowiedzenia z dnia 31 marca 2022 r. jest nie do zaakceptowania. W tym kontekście Sąd podkreślił, że między złożeniem uzasadnionego (w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.) oświadczenia pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę a zachowaniem pracownika musi istnieć pewna korelacja czasowa (bez konieczności respektowania terminów, o których mowa w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę z winy pracownika), gdyż upływ czasu od podanego w oświadczeniu woli o rozwiązaniu stosunku pracy zachowania pracownika,

mającego stanowić uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę, powoduje, że przyczyna ta przestaje być rzeczywistą przyczyną rozwiązania stosunku pracy.

W odniesieniu do wskazywanej przez Sąd Rejonowy drobiazgowości w załatwianiu wniosków „nie zawsze znajdującej odzwierciedlenia w regulacjach prawnych”, czego dowodem według Sądu było „uchylenie sprzeciwów po odwołaniu”, Sąd Okręgowy wywiódł, że dotyczyło to dwóch skarg petentów złożonych na powódkę (w tym także na naczelnika Wydziału) do Rady Powiatu, w których Wojewoda Łódzki uchylił sprzeciwy. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie uwzględnił jednak, że postanowienia przygotowane przez powódkę nie spotkały się z negatywną reakcją przełożonej. Co więcej, jak wynika z zeznań naczelnik Wydziału J. O., „była duża zmiana ustawy prawo budowlane. Ja podpisałam postanowienie zgodnie ze swoim doświadczeniem i swoją wiedzą”. Sąd Okręgowy podkreślił, że w ocenie zasadności wypowiedzenia Sąd Rejonowy przypisał także szczególną wagę zastrzeżeniom poprzedniego naczelnika Wydziału do pracy powódki w zakresie sprawności, planowania, umiejętności pracy w zespole oraz pozytywnego podejścia do obywatela (zdarzało się, że w tych kategoriach powódka otrzymywała ocenę zadowalającą, w związku z czym poprzedni naczelnik chciał zwolnić powódkę). Sąd Rejonowy przeoczył jednak własne ustalenia, że powyższa ocena pracy powódki dotyczyła okresu od listopada 2017 r. do listopada 2019, a wypowiedzenie złożono 31 marca 2022 r. Zatem zarzuty pracodawcy co do niewłaściwego wywiązywania się przez powódkę z obowiązków pracowniczych, które Sąd pierwszej instancji błędnie podzielił, zdezaktualizowały się. Co więcej, wskazane przez pozwanego przyczyny wypowiedzenia nie znajdują racjonalnego uzasadnienia w awansowaniu powódki na wyższe stanowisko.

Nadto, powódka otrzymywała dobre i bardzo dobre oceny, wyróżniano jej wiedzę, znajomość przepisów prawa i ich stosowanie, co wskazuje, że dokonywała prawidłowej wykładni przepisów przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych, a sprawy prowadzone przez powódkę były załatwiane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Z kolei dwie skargi na powódkę złożone przez petentów - jak wskazuje Sąd Rejonowy - po wręczeniu powódce wypowiedzenia, w ocenie Sądu

Okręgowego, nie mogą stanowić uzasadnionej przyczyny wypowiedzenia, nawet jeśli zostały uznane przez Radę Powiatu w Ł. za zasadne po dokonaniu wypowiedzenia.

Sąd drugiej instancji zauważył, że Sąd Rejonowy błędnie ocenił zarzut dotyczący nieodbierania przez powódkę telefonów od petentów. Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że „zdarzało się” że powódka nie odbierała telefonów. To oznacza, że było to sporadycznie. Dotyczyło to sytuacji, gdy procedowała nad skomplikowanym wnioskiem. Zatem, o ile nieakceptowalne byłoby nagminne czy tak jak wywodzi pozwany „uporczywe” nieodbieranie telefonów, to w świetle przywołanych ustaleń Sądu pierwszej instancji, ta przyczyna wypowiedzenia nie została także wykazana w niniejszym postępowaniu. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji nie wynika, by „zachowania powódki nie ograniczały się tylko do nieodbierania telefonu, ale także do jego „dezaktywowania” różnymi metodami (wyjmowanie baterii ze słuchawki, wyciszanie sygnału dzwonka, nieodkładanie słuchawki po rozmowie itp.)”.

W konkluzji, zdaniem Sądu Okręgowego, żadna z przyczyn ani osobno, ani łącznie nie daje podstaw do uznania ich za uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, co uzasadnia odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę na podstawie art. 45 § 1 k.p.

Strona pozwana w skardze kasacyjnej od powyższego wyroku zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c.):

1. art. 382 k.p.c., przez orzekanie przez Sąd Okręgowy z całkowicie dowolnym pominięciem znaczącej części materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, w szczególności zeznań świadków J. Z. i J. O., zeznań stron oraz dowodów z dokumentów załączonych do akt sprawy przez obie strony, które to uchybienia doprowadziły do przyjęcia, że przedstawione powódce w wypowiedzeniu umowy o pracę zarzuty nie pozwalają na ich kwalifikację jako uzasadnionej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę;

2. art. 327¹ § 1 pkt. 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niewyjaśnienie podstawy faktycznej wyroku, w szczególności niewskazanie

ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego sprawy (pomimo dokonania przez ten Sąd odmiennej oceny dowodów), niewyjaśnienie przyczyn, dla których Sąd Okręgowy dokonał radykalnie odmiennej oceny dowodów niż Sąd Rejonowy, nieodniesienie się do większości dowodów zgromadzonych w sprawie i całkowite pominięcie dowodów z zeznań świadków, zeznań stron oraz dowodów z dokumentów, które potwierdzały zasadność wypowiedzenia stosunku pracy, a nadto

3. art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i ograniczenie tego obowiązku do przytoczenia art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p., pomimo że z uzasadnienia wyroku wynika, że przy ocenie długotrwałej nieobecności spowodowanej chorobą jako przyczyny wypowiedzenia Sąd uwzględnił także okoliczności osobiste pracownika, niezwiązane ze stosunkiem pracy i nieznane pozwanemu w dacie składania wypowiedzenia umowy o pracę;

4. art. 386 § 1 k.p.c., przez uwzględnienie w całości apelacji powódki, pomimo jej bezzasadności;

5. art. 385 k.p.c., przez jego niezastosowanie, mimo że apelacja powódki jest w całości bezzasadna;

6. naruszenie prawa materialnego - art. 45 § 1 k.p. i art. 30 § 4 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie, to jest przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę złożone powódce było nieuzasadnione, pomimo że wszystkie wskazane w wypowiedzeniu przyczyny były sformułowane w sposób czytelny, jednoznaczny i zrozumiały, ich prawdziwość została potwierdzona w postępowaniu przeprowadzonym przed Sądem pierwszej instancji, a charakter i waga każdej ze wskazanych w wypowiedzeniu przyczyn przemawia za zasadnością rozwiązania stosunku pracy w trybie wypowiedzenia przez pracodawcę.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. (skarga jest oczywiście uzasadniona).

Podkreślił, że Sąd drugiej instancji, pomimo wydania wyroku rozstrzygającego odmiennie co do istoty sprawy, w uzasadnieniu wyroku ograniczył się tylko do zdawkowej, odmiennej niż w przypadku Sądu Rejonowego oceny każdej ze wskazanych w wypowiedzeniu przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę. W końcowej części uzasadnienia, zawierającej własną ocenę zasadności wypowiedzenia umowy o pracę, pominął większość materiału dowodowego opisaną w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, nie odniósł się do tych dowodów oraz zignorował argumentację pozwanego z odpowiedzi na apelację. W szczególności Sąd pominął dowód z zeznań świadków J. Z. i J. O., zeznań stron - zarówno powódki, jak i pozwanego, szeregu dokumentów potwierdzających zasadność zarzutów pozwanego dotyczących pracy powódki zawartych w aktach osobowych bądź dołączonych do pism procesowych stron. W konsekwencji odmiennie ocenił zasadność wszystkich wskazanych w wypowiedzeniu przyczyn, uchylając się przy tym od oceny szeregu dowodów potwierdzających stanowisko pozwanego, a które były podstawą orzeczenia oddalającego powództwo w pierwszej instancji. Uzasadnienie wyroku wskazuje, że Sąd Okręgowy poczynił nadto własne ustalenia faktyczne, mianowicie że schorzenia powódki były spowodowane powikłaniami po wcześniejszej chorobie COVID-19, nie podając jednak dowodów, na których się oparł. Skarżący nie ma możliwości kwestionowania w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych, a sąd odwoławczy jako Sąd *meriti* może poczynić własne ustalenia faktyczne nieobjęte zakresem orzeczenia Sądu pierwszej instancji, co jednak nie zwalnia sądu drugiej instancji od obowiązku wskazania dowodów, na podstawie których ustalenia takie poczynił. Powyższe niedostatki uzasadnienia zaskarżonego wyroku powodują, że nie zawiera ono wszystkich koniecznych elementów i jest dotknięte brakami uniemożliwiającymi kontrolę kasacyjną. W konsekwencji nawet pobieżna analiza wyroku Sądu Okręgowego, niewykraczająca poza lekturę jego sentencji i uzasadnienia przemawia za oczywistą zasadnością niniejszej skargi kasacyjnej.

Powódka, w odpowiedzi na skargę, wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 Nr 10, poz. 156). Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien być przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż naruszenie art. 327¹ § 1 k.p.c. (poprzednio art. 328 § 2 k.p.c.) stanowi usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera oczywiste braki, które uniemożliwiają przeprowadzenie efektywnej kontroli kasacyjnej (por. np. wyroki: z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, LEX nr 54362; z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05, LEX nr 180193; z dnia 12 października 2017 r., I PK 305/16, LEX nr 2426572). Podkreśla się, że uzasadnienie wyroku jest sporządzane po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2021 r., II USKP 12/21, LEX nr 3117753 i powołane tam orzeczenia czy z dnia 13 listopada 2020 r., IV CSK 116/19, LEX nr 3080033). Wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącego, uzasadnienie orzeczenia Sądu drugiej instancji zawiera wszystkie niezbędne elementy umożliwiające przeprowadzenie właściwej kontroli kasacyjnej. Co więcej, nie ogranicza się ono tylko do zdawkowej, odmiennej niż w przypadku Sądu Rejonowego oceny

każdej ze wskazanych w wypowiedzeniu przyczyn, ponieważ Sąd drugiej instancji wyjaśnił wyczerpująco, dlaczego inaczej ocenił wypowiedzenie umowy o pracę w kontekście art. 45 § 1 k.p. (dlaczego uznał je za nieuzasadnione) w odniesieniu do wszystkich przyczyn powołanych w tym piśmie przez pracodawcę.

Należy też zauważyć, że to z art. 378 § 1 k.p.c. wynika obowiązek wzięcia pod uwagę przez sąd rozpoznający apelację podniesionych w niej zarzutów i złożonych wniosków (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2010 r., III CSK 288/08, LEX nr 970081; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10, LEX nr 685589; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., II PK 168/10, LEX nr 786375). Do tej regulacji odnieść należy twierdzenie skarżącego, że Sąd drugiej instancji „zignorował argumentację pozwanego z odpowiedzi na apelację”, jednak nie można nie dostrzec, że przepis ten nie został powołany w podstawach kasacyjnych. Tymczasem, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa skargi. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono (por.m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005).

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje powołana przez skarżącego przesłanka przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[a.f]